

Arrest

nr. 189 155 van 29 juni 2017
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 5 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 8 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (vervat in een bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juni 2016 neemt de gemachtigde van de burgemeester een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt betekend aan verzoeker op 10 juni 2017.

"In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/12/2015 werd ingediend door:

Naam: H.

Voornaam: S. H.

Nationaliteit: Bangladesh

Geboortedatum: [...]1994

Geboorteplaats: C., (Bangladesh)

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen"

2. Onderzoek van het beroep

Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker enkel het bevel aanvecht vervat in de bijlage 20 en geen middel ontwikkelt tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 8 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

"Verzoeker wijst vooreerst op de schending van artikel 8 Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt uitdrukkelijk dat Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens de bepaling van artikel 7 die werd toegepast moet vermelden.

De bestreden beslissing stelt slechts dat aan verzoeker "het bevel" wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen.

Een rechtsgrondslag wordt niet vermeld.

Hierdoor dient een schending te worden vastgesteld van zowel artikel 8 Vreemdelingenwet als de formele motiveringsverplichting voorzien in artikel 62 Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Immers, verzoeker wordt niet in de mogelijkheid gesteld de rechtsgrondslag te kennen van de bestreden beslissing.

Bovendien is het niet aan verzoeker noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om eigenhandig de rechtsgrondslag op te zoeken van de bestreden beslissing."

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Verzoeker licht zijn tweede middel toe als volgt:

"Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Artikel 8 van het EVRM is er voorts op gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez-Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen

en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, § 1, 2° Vreemdelingenwet.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om rekening te houden met het hoger belang van het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land;
- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

3. Vooreerst moet worden nagegaan of er in casu sprake is van een privé- en gezinsleven in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker verwijst hiervoor naar haar gezins- en privéleven, zoals uiteengezet in het feitenrelaas. Verzoeker is getrouwd met mevrouw A.S., geboren te Antwerpen op (...)1995, hebben de Belgische nationaliteit, RR: xxx. Hun huwelijk werd voltrokken te Antwerpen op 23 juni 2014 (stuk 3: afschrift huwelijksregister). Beide partners wonen samen te 2000 Antwerpen, (...) (stuk 4: getuigschrift van woonst).

Deze vaststellingen worden overigens niet ontkend door de verwerende partij. Deze documenten bevinden zich in het administratief dossier.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezins- en privéleven wordt in casu zodoende worden aangenomen.

4. De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Een belangenafweging heeft niet plaatsgevonden

Nochtans dienen de belangen van het individu en deze van het algemeen belang te worden afgewogen om te besluiten of de inmenging in het gezins- en privéleven conform artikel 8 EVRM gerechtvaardigd zou zijn.

Een schending van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld.

5. De motieven van de belangenafweging zijn determinerend (bepalend) om de beslissing te dragen. Verzoeker kan niet nagaan welke individuele belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Verzoeker wordt niet in staat gesteld de motieven van de belangenafweging te kennen t.a.v. het bevel om het grondgebied te verlaten conform artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Werd er rekening gehouden met de partner van verzoeker?

Werd er rekening gehouden met het feit dat beide partners samenwonend zijn?

De bevoegde overheid diende ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van deze feitelijke gegevens, zoals blijkt uit het administratief dossier.

De gegeven motivering in de bestreden beslissing stelt verzoeker dan ook niet in staat te begrijpen op basis van welke feitelijke gegevens, met name op basis van welke individuele belangen, het resultaat van de belangenafweging is genomen en op basis waarvan men de bestreden beslissing heeft genomen. De verwerende partij kan immers niet volstaat door louter te verwijzen naar artikel 7, §1, 2° Vreemdelingenwet, gelet op de hiërarchie der rechtsnormen.

De afdoende formele motivering moet dan ook de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.”

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 8 van de Vreemdelingenwet nu deze bepaling uitdrukkelijk stelt dat een bevel om het grondgebied te verlaten of een beslissing tot terugleiding naar de grens de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast, moet vermelden. Verzoeker meent bijkomend dat hij niet in de mogelijkheid wordt gesteld de rechtsgrondslag van het bestreden bevel te kennen en dus dat de formele motiveringsplicht eveneens is geschonden.

Artikel 8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

De wetgever heeft in dit artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet (RvV Algemene Vergadering 19 december 2013, nr. 115 993). Tegelijk dient verweerder over te gaan tot een onderzoek op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vooraleer over te gaan tot de afgifte van een bevel.

Waar verweerder in de nota verwijst naar het feit dat de gemachtigde melding heeft gemaakt van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit) blijkt dat deze bepaling, zoals verweerder zelf aanstipt, de term “desgevallend” bevat, zodat de gemachtigde er niet toe verplicht is tevens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven en er pas met een duidelijke verwijzing naar welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt

toegepast formele duidelijkheid bestaat aangaande de rechtsgrond en het feitelijke motief voor het bevel. Een verwijzing naar artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit volstaat niet.

Waar verweerder in de nota vervolgens stelt dat de verwijzing naar de artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet niet dienend zou zijn, nu de burgemeester op grond van artikel 7 niet gemachtigd zou zijn om een bevel uit te vaardigen, nu deze bevoegdheid is voorbehouden aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, stelt de Raad zich de vraag naar het belang dat verweerder hierbij heeft. Deze redenering zou tot gevolg hebben dat artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit geen steun zou vinden in de Vreemdelingenwet, dermate dat de burgemeester *in casu* geen bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen afgeven nu artikel 8 van de Vreemdelingenwet, zonder enige uitzondering, stelt dat elk bevel de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast, moet vermelden.

Tot slot stelt verweerder in de nota dat verzoeker in zijn verzoekschrift enkel uitweidt over de motivering van het bevel dat vervat is in de bestreden beslissing en er “onlosmakelijk” mee verbonden zou zijn. Verzoeker zou ervan moeten uitgaan dat de wettelijke en feitelijke motivering betrekking zou hebben zowel op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als op het bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder kan *in casu* geenszins gevolgd worden. Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen, hetgeen verzoeker thans ook blijkt gedaan te hebben via een onderscheiden verzoekschrift gekend onder RvV 191 190.

De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers principieel niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten als twee afzonderlijke beslissingen dienen te worden beschouwd, vindt ook steun in de bepalingen van het Vreemdelingenbesluit. Het past vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit, volgens dewelke wanneer het gemeentebestuur de aanvraag weigert middels een bijlage 20 dat “*desgevallend*” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455) (RvV algemene vergadering 19 december 2013, nr. 115 993).

Een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het eerste middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is gegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dat het hierin vermelde gezinsleven refereert naar artikel 8 van het EVRM. In het licht van artikel 8 van het EVRM voert hij aan dat nu deze bepaling, net zoals de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of praktische uitspraken en dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet de overheid ertoe gehouden is alvorens te beslissen een nauwkeurig onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Verzoeker wijst op zijn gezinsleven met Mw. A.S., hun huwelijk en het feit dat ze samenwonen en stelt vast dat er in het licht van dit gezinsleven geen belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- ‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Verzoeker wordt gevolgd in zijn betoog dat rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst naar zijn huwelijk met Mw. A.S. van Belgische nationaliteit. Ook verweerder vermeldt in de inventaris der stukken van het administratief dossier een uittreksel uit de huwelijksakte van verzoeker, bovendien blijkt uit de bijlage 19ter dat wordt gesteld: *“de bloed- of aanverwantschap of het partnerschap met de burger van de Unie werd bewezen door middel van de huwelijksakte.”*

Verzoeker kan dus gevolgd worden dat de verwerende partij op de hoogte is van het gezinsleven. Het huwelijk te goeder trouw volstaat op zich voor het EHRM teneinde een beschermingswaardig gezinsleven aan te nemen met vervolgens de noodzaak een belangenafweging te doen. Het feit dat in de verweernota wordt aangestipt dat verzoekster nog geen 21 jaar is, doet hier geen afbreuk aan. Er is de Raad geen rechtspraak van het EHRM bekend waarin een huwelijk niet werd aanvaard als gezinsleven om de reden dat een van de partners niet de leeftijd van 21 jaar had bereikt.

Met verzoeker moet de Raad vaststellen dat er geen belangenafweging blijkt en dit noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier alvorens de gemachtigde is overgegaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. In de verweernota gaat de verwerende partij over tot een uitgebreide belangenafweging, doch dit is *a posteriori* en toont niet aan dat de verwerende partij voorafgaandelijk aan het nemen van de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten enig onderzoek heeft gedaan in het licht van artikel 8 van het EVRM. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing of uit het administratief dossier dat zij heeft rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het komt aan de Raad niet toe zich in de plaats te stellen van de verwerende partij.

Het zorgvuldig onderzoek zoals vereist in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt niet, een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt eveneens aangenomen.

Het tweede middel is gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 8 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES